

РЕШЕНИЕ

№ 1269

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11865** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адвокат П. срещу решение от 28.06.2021г., постановено по НАХД № 16308/2020 на Софийски районен съд, НО, 22 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-003237 от 12.10.2020г. издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище [населено място] към Главна дирекция „инспектиране на труда“, с което на [фирма] на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал.2 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2000лв за нарушение на чл.5, ал.2 от Закона за безопасни условия на труд, вр.чл.6 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. С жалбата се излага твърдения за незаконосъобразност на оспорения съдебен акт. Конкретно счита, че [фирма] не е субект на търсената административна отговорност, още повече в качеството му на работодател, както неправилно е приел СРС. Моли за отмяна на оспорваното решение. В с.з. не изпраща представител.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, чрез юрисконсулт И. оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор Ц. от СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, X. – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и

обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Разгледана по същество същата е неоснователна. При извършена на 06.08.2020г. проверка по спазване на трудовото законодателство в обект: текущ ремонт на основание чл.151хЗУТ на съществуваща сграда-хотел „Е.“, находяща се в [населено място], район „В.“, СО, Национален парк „В.“, продължила и на 12.08.2020г. В хода на проверката било установено, че [фирма] в качеството на работодател по смисъла на параграф 1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ и в качеството на възложител по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на Наредба № 2 от 22.03.2004г. не е изпълнил задължението си да изисква спазване на правилата и нормите за здравословни и безопасни условия на труд от участниците в строителния процес-строител изпълнител: да изисква от тях спазване на правилата по безопасност и здраве независимо от това, че в процеса по договаряне е определен координатор по безопасност и здраве при извършване на СМР на строителния обект. При проверката на 06.08.2020г. било установено, че не са предприети мерки по безопасност, а именно: не е организиран ефективна вътрешна система за контрол и оценка на състоянието на безопасност и здраве на работещите строители, извършващи СМР на строителния обект; не е осигурил провеждане на начален инструктажна всички работници и служители , които работят на територията на обекта, както и на всички външни лица намиращи се на територията на обекта; не е обезопасил опасната зона на монтиран подежник, находящ се непосредствено пред входа на сградата, откъдето влизат и излизат повечето работещи лица, като по този начин не е осигурена безопасността и опазване на здравето на работещите и не е организиран движението на превозни средства така , че движението да е безопасно; площадките на всяко ниво на скелето, не са обезопасени с парапети от три страни; използвани са неокомплектовани скелета; не е предприел мерки за обезопасяване чрез парапети, ограждения или друго здраво покритие, които могат да понеса съответното натоварване, техническите отвори/отвори на кота на първо етажно ниво за стълбище към подземни етажи и отвори за асансьорни шахти/ в стоманенобетонните плочи, които създават опасност за падане от височина, като изцяло липсват такива.

С оглед на констатираното от проверяващите бил съставен АУАН № 23-003237 от 12.08.2020г. Въз основа на АУАН било издадено и обжалваното пред СРС наказателно постановление.

Решаващия съд приел, че в случая наказаното лице е адресат на административнонаказателната отговорност, тъй като несъмнено има качеството на работодател и възложител, по смисъла на параграф 1, т1. От ДР на ЗЗБУТ, както и ДР на Наредба №2 от 22.03.2004. Предвид безспорно установеното нарушение, неговата съставомерност обективна страна и правилно определена санкция, съответстваща на тежестта на нарушението, потвърдил НП.

Видно от представените по делото доказателства с договор от 07.05.2020г. [фирма] е възложил изпълнението на СМР на обекта на [фирма].

Решението е правилно, по следните съображения:

Според разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от ЗЗБУТ, "В процеса на проектирането, строителството и въвеждането в експлоатация на обектите възложителят е отговорен

и изисква, а съответните контролни органи контролират спазването на правилата и нормите за здравословни и безопасни условия на труд от проектанта и от строителя.". Съгласно разпоредбата на чл. 6 от Наредбата, възложителят или упълномощеното от него лице не се освобождава от отговорност по отношение на осигуряването на ЗБУТ независимо от това, че в процеса на договаряне са определени един или повече координатори за изпълнение на задачите по чл. 7 и 11. От друга страна анализът на посочените норми води до недвусмисленият аргумент, че нарушението може да се извърши само от особен субект - работодател по смисъла на § 1, т. 1 от КТ според която допълнителна разпоредба с определителен характер "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател.

За целите на Закона за здравословни и безопасни условия на труд / § 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ/, по приложението на който е издадена Наредба № 2/2004 г. за нарушение на чл. 6 от която Наредба е издадено процесното НП, "работодател" е всяко лице, което: 1. има това качество по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, както и 2. всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията. От посочената разпоредба във втората ѝ част е видно, че качеството на работодател има и възложителя на работа (без наличие на трудово - правни отношения), в рамките обаче на предприятието му. В конкретния случай видно от събраните по делото доказателства е установена трудово- правна връзка между наказаното лице и лицата, които са извършвали дейности на строителния обект. Във връзка с горното "В. клуб"- Е. има качеството на възложител на работата спрямо работниците, чийто живот и здраве охранява разпоредбата на чл. 6 от Наредбата, като носи отговорност за работата на дружествата изпълнители, по силата на сключените договори за СМР, Договор за упражняване на строителен надзор. Отговорността за предприятията на дружествата - възложители е на самите тях, включително отговорността за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд по отношение на наетите лица по граждански или трудово-правни договори. Отговорността за чуждо предприятие, включително за осигуряване на безопасни условия на труд по отношение на работници или служители на чуждо предприятие е възложена на юридическото лице - възложител, с което дружествата -изпълнители, се намират в облигационна връзка. С гореизложеното настоящият състав намира, че СРС законосъобразно е приел, че наказаното лице е субект на нарушението. Предвид тези изводи възраженията на касатора в тази насока са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от ЗЗБУТ, лицата, които нарушават изискванията или не изпълняват задълженията си по този закон, носят отговорност по чл. 413, 414, 415, 415в и 416 от Кодекса на труда и другите специфични за съответната дейност закони и нормативни актове. Чрез неизпълнението на императивното изискване на разпоредбата на чл. 6 от Наредбата, и оттам на императивните изисквания на чл. 5, ал. 1 и, ал. 2 от ЗЗБУТ [фирма] с оглед посоченият текст е реализирал състава на чл. 413, ал. 2 от КТ, както правилно е приел и районният съд. Както е отбелязал, тази отговорност е безвиновна и са изразява именно в неспазване на императивно законово предписание, което е задължително за работодателя.

В този смисъл издаденото наказателно постановление се явява законосъобразно и като го е потвърдил СРС е издал законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

При този изход на спора разноски се дължат на ответника, които съдът определя в размер на 80 лв. представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София град, X.-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.06.2021г., постановено по НАХД № 16308/2020 на Софийски районен съд, НО, 22 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област сума в размер на 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: